

L'olor de l'espígol

L'olor de l'espígol

JORDI XUCLÀ

El primer cap de setmana de juliol és l'arrencada de la temporada d'estiu a la Costa Brava. Per molts la cantada d'Havaneres de Calella de Palafrugell n'és el primer esdeveniment popular. Recordo els anys que Carles Sentís era un perfecte amfitrió abans de l'inici de la cantada. I recordo que d'aquells anys en va sortir una regular visita d'estiu a casa seva, després de dinar, a s'horabaixa per dir-ho a la mallorquina manera, per parlar però sobretot per aprendre i escoltar. Sentís sempre insistia en les formes suaus i amables de la Costa Brava i ho contraposava al territori de la Costa Brava francesa. Sentís coneixia aquella zona, com Josep Pla, i per ells Marsella va ser un lloc de refugi i de base d'operacions. Ara que la vida professional m'ha dut a visitar un parell de cops aquells borals, em faig més la idea de la diferència i de la comparació. A la Costa Brava les carreteres passen arran de mar, la cornisa està plena de cases i apartaments d'una distribució més o menys afortunada. I a pocs quilòmetres a l'interior, les autopistes i les autopistes. És un lloc de bon viure, ple de sol i gent well educated però la massificació és un desastre. En canvi, el desenvolupament econòmic més lent del sud dels Pirineus ha permès servir un Empordà raonablement endreçat i de bon viure. Si el patró de desenvolupament de la Costa Brava, o tants llocs de la costa italiana, s'hagués traslladat a casa nostra, ara tindríem carreteres molt transitades arran de mar,

autopistes pel mig de la plana de l'Empordà i una massificació irreversible. Sovint som crítics sobre un o altre descosit urbanístic però en aquests moments hem de tenir ben present el que hauria pogut ser i afortunadament ja no serà. L'any 1966 la professora Yvette Barbaza va publicar el seu excel·lent treball "El Paisatge humà de la Costa Brava". La seva lectura manté avui tota la seva vigència per entendre el que succeïa aquí i el que ens diferenciava del frenesí d'unes societats europees que construïen segones residències per a un turisme de masses que ara ha evolucionat cap a un viatjar pel món massiu. Mentrestant, l'Empordà manté la seva calma i bon viure. El pic de l'estiu arriba, el blat ja està segat i aplegat en aquestes circulars bales de palla d'una innegable evocació dels quadres de Van Gogh. Aquí i a la Provença, paisatge d'on surten els quadres de sol i sensualitat desbordants. Convé viatjar a la Provença, que la tenim a tocar. Ens uneixen unes formes de vida mediterrànies i vocacionalment lleugerament sofisticades. Arreu, l'olor de l'espígol ens euforitza contingudament.

identitats

La setmana passada, setmana de ple del Consell d'Europa a Estrasburg, vaig veure i observar dues nits de celebració de l'equip d'Algèria pels carrers de la capital d'Alsàcia. En els dos casos estava treballant a l'habitació i vaig treure el cap per la finestra. Una bona colla de centenars de joves amb les banderes d'Algèria celebraven

la promoció de l'equip. Després vaig llegir que en alguns llocs del país s'havien produït enfrontaments, ferits i detencions. En el silenci i la fresca de la nit vaig pensar en aquella eclosió de felicitat sobre la terra que ha estat clivella en les dues guerres mundials basculant de França a Alemanya i a la inversa. El món s'ha fet més petit, la hiperconnectivitat ha canviat les nostres vides, coneixem més l'altre....però en aquella plaça Kleber -el general alsacià de Napoleó que va mantenir el domini d'Egipte i va incorporar la fascinació per Egipte en la vida francesa-, en aquella terra d'avis que parlen alemany i una identitat francesa forta però que no ha torçat la forta identitat alsaciana, allí, joves francesos de tercera o quarta generació....interpel·laven a tots els que creuen que els Estat-nació són motlles d'una eficàcia inapel·lable.

lentament entenen algunes coses

Dilluns 30 de juny, participo en una taula rodona dels cursos d'estiu de l'Associació de Periodistes Parlamentaris. Cayo Lara (IU), Soraya Rodríguez (PSOE), Beatriz Rodríguez-Salmones (PP) i un servidor. Després de set anys de crisi econòmica i recuperació encara dèbil, la resistència dels materials de la paciència ibèrica -prodigiosa a Portugal- comencen a cedir i el malhumor es manifesta a les urnes. Un cop més sostinc que la crisi de canvi polític i institucional a Catalunya no ha fet res més que avançar i anunciar la crisi política i institucional que es viu a Espanya des de fa unes poques setmanes. El rial va carregat d'aigua d'indignació i ganes d'emportar-se per davant molt d'immobilisme. Em crida l'atenció la cursa iniciada per PP i PSOE per apuntar-se al crit de protesta (en alguns casos sona molt forçat). Podemos ha impactat com un meteorit en el Madrid polític i ha deixat UPyD i la líder Rosa Díez en les vitrines del Museu Egipci. El vot de protesta ja no passa per la dama que defensa tot allò que es desfà com un terròs de sucre (des del model territorial fins a la intocable Constitució...) i Cayo Lara veu a venir que el seu verb de disciplina PCE i formes manxegues serà desplaçat per una generació que ronda els quaranta. De cop, salt generacional. I els dic: tots vostès que durant tres o quatre anys han frenat per terra, mar i aire el dret a decidir ara descobriran que la gent vol dret a decidir per tot. Volen discutir-ho tot, tornar a començar. Uns amb més passió si monarquia o república, altres amb més passió el destí amb lupa de la utilitat de les inversions públiques i la gestió del pressupost, altres la transparència en les decisions. O entenem el que passa i canviem o quedarem també malparats en la nostra formulació política. Si no volien caldo, dues tasses. Dret a decidir per a tothom. Democràcia.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/comarques/2014/07/06/lolor-lespigol/677344.html?utm_source=rss